

Aleš Šteger

*Zgodba o poeziji***Zgodba o poeziji**

Na začetku je bila globoka temna reka
 V imeniku mojih sanj; bila je noč
 Ki si je v porodni vodi naredila usta.

Po tvojih žilah je prišlo: bog si je naredil čelo.
 Bog si je izrezal papirnato stopnico k sebi;
 Navpičen hodnik zraka, po katerem boš padel v svoje telo.

Tedaj so se v morju pričela premikati
 Nadstropja vode. Na nebu so zašumele pinijske in oljke
 In cedre, in razlile svoj ples. Si postal spanec, ki si ga sanjal?

Si postal kdo drug kot ta, ki si ga ubil v
 Granitni kocki svojega molka? Iz sredine se
 Voda razteka k začetku in koncu potovanja. Si čist?

Ali še veš, da boš živel dva dni?
 Ali še veš, da si se križal na senci smrti v svojem čelu?
 Ali še veš, da si se križal na senci rojstva v svojem čelu?

Si postal spanec, ki si ga sanjal? Spanec
 O ustih, ki so porezala jezik, porezala ustnice
 Da bi rodila govornico porezanih oči: govor brez sebe.

In potem? Si postal žebliji, zabiti v kaplje v tvojem glasu?
Si postal tek po ostrem molku kamnov, ki padajo skozi
Tvoje življenje? Si postal lep? Si zaupal ranam na svojih

Stopalih, ko si stopal na vodo, da bi pobral svoje
Ime? Si je potrpežljivost naredila v tvojem zraku
Prostor za znamenje, preden si se rodil?

In sedaj? Kuščarji se plazijo po razpokah
Ki si jih ustvaril. Obsijan kamen meče svoj
Molk v preteklost. Zemlja je razbila svoj sok.

So to špice? Je to bat? So to koli?
Si postal nežen? Si postal lep? Si postal čist?
Iz neba se sklanjajo pinijske, oljke, cedre.

Moje žile trepečejo od daru. Vse se imenuje
Da bi ostalo isto, da bi izreklo že izrečeno: vprašanje, ki stoji
Za svojim odgovorom. *Doma je žito. Delo je božanje. Drget. Dar.*

Je edina figura, ki jo premikam po šahovnici
Neke rane, prva ali poslednja beseda, ki bo izgovorjena
Med spečo hojo po vodi, ki sem jo sanjal. Tedaj. Sedaj.

Zapisovanje dveh ugank

Med ljubeznijo, ki jo nosim, in ljubeznijo
Ki jo dajem: besede bodo zažgale
Belo kožo papirja. Zažgale bodo belo
Vodo, beli kamen, belo noč, ki pada skozi
Jutro, prste iz papirja, senco nepopisanega

Lista, padlo v luč. Med nama so še
Vrata molka, vrata, vzdana v prepad.
Med nama je še čas, ki si izmišlja
Svoje čelo v četrtem nadstropju ure;
Ki si izmišlja svoje telo med premiki

Dveh drugih teles: teles iz duše in sna.
 Okrogle žage vetra žagajo okna, žagajo
 Stene hiše, v kateri spiva, žagajo zrak
 Da v trakovih pada in pokriva tvoja gola
 Stegna, ki plavajo med mojimi rokami.

Zapr! sem veki, da so mi oči padle v
 Dlani, ki drsijo skozi globok gozd tvojih
 Las: prebujajo se kolibriji, ki mi s
 Svojimi dolgimi kljuni pijejo zenice v
 Iščočih prstih. Izgubljam vid, da bi videl.

Izgubljam sluh, da bi slišal. Izgubljam čut
 Da bi čutil. Postajam ogenj, ki gori v
 Ustih besede, da ji izžge pomen in
 Vžge sebe. Sebe izgubljam, da bi bil
 V ljubezni, ki jo nosim, in v ljubezni

Ki jo dajem, telo v telesu; prostor, ki odpira
 Svoje kote. Zunaj pada dež po žarečih očeh
 Oken, po stisnjenih vekah listja, ki ga je
 Raztreslo drevo ob drevesu: drevoredi časa, ki
 Skrivajo v sebi krog. Ven stopim, da mi veter

Razžaga telo. Svoje votle oči odprem
 Da mi voda priteče v sanje, da mi
 Polije drugi list, ki prične goreti. Miza
 Gori, stol in stene gorijo, gorijo knjige
 In knjižna znamenja v njih: zogleneli

Trakovi mojega telesa; prsti, ki so dihali prostore
 Med stavki, skrite rane belih rezil.
 Ko pišem, prebiram prostore svoje preteklosti
 Goreče v jezikih moje prihodnosti.
 Tvoje telo prebiram in ga zapisujem.

Moj list je tvoje telo; speča gladina
Plime in oseke; igla, na kateri diha
Neskončnost. S svojimi dlanmi drsim
Po tračnicah tvojega hrbta, po skalovju
Ki brizga iz tvojega pasu, tvojih kosti;

Ostrih nožev svetlobe, ob katere buta tvoje
Šumeče telo. Med tvojimi rokami so
Zaprte školjke. Dve veliki morski zvezdi
Ti pokrivata veki. Po tvojem spečem telesu
Hodim kot po vodi, ki je v sebi

Potopila templje iz zdrobljene krvi. Po
Tvojih ustih tečem kot po rudniku soli.
V svetlomodrih žilah tvojih nog se
Drstijo sončne ribe. V vodi se skrivaš
Pred sabo. V sebi se skrivaš pred mano.

Kalna si, a čista. V sebi si, a zunaj
Sebe. Povsod si, in nikjer te ni. Prodril sem
V votlino tvoje duše, med kapnike
Iz katerih kaplja voda besed; in sedaj
Si izmišljam tvoje ime. Ime med drugimi

Besedami in brez svoje besede. Ime iz
Svetlobe. Ime iz ravnovesja štirih
Elementov sna. Iz razrešenega labirinta
Bele vode, belega kamna, bele noči
Ki se lomi med dejanji ognja, dežja

In vetra. Tvoje noge me preraščajo kot
Korenine. Postajam zemlja iz ila in
Pepela, v katero se boš pokopala, da bi
Ob natančni konstelaciji znakov, ob
Natančni meri časa, ob natančnem

Kolesju diha vstala od mrtvih in nad
Zdrobljeno uganko jezika postala jaz.